

Arrest

nr. 240 591 van 8 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u een etnische Tadzjiek en soennitisch moslim. U werd geboren op (...) in de stad Kabul en ging er naar school tot en met de 12de graad. In 1978 werd u gearresteerd door het communistisch regime in Kaboel omdat u anti-Russische uitspraken had gedaan. Toen u na drie maanden de gevangenis mocht verlaten besloot u samen met uw neef naar India te gaan omdat daar vrijheid was. Via de Verenigde Naties verkreeg u een verblijfsvergunning voor India en ook financiële steun.

In 1984 huwde u met R. A. (...), een nichtje van de echtgenoot van één van uw nichten. Toen zij en haar familie naar Italië verhuisden voor het werk van haar vader, reisde u hen achterna. Ook voor Italië verkreeg u verblijfsdocumenten via de Verenigde Naties. Toen de vader van uw echtgenote in 1986 naar Denemarken werd gestuurd voor zijn werk, verhuisden jullie eveneens naar daar. U verkreeg er een permanente verblijfsvergunning en in 1989 werd uw enige zoon er geboren. Wegens problemen met uw echtgenote scheidde u van haar in 1995 of 1996. U probeerde het hoederecht over uw zoon te krijgen maar dit mislukte. Vervolgens, rond 1997 of 1998, trok u naar Duitsland, waar intussen ook een broer en zus van u woonden, en handelde u er in auto's en banden. Zo'n vijf of zes jaar lang reisde u heen en weer tussen Duitsland en Denemarken om uw zoon te bezoeken. Vanaf 2002, toen Karzai aan de macht kwam en het weer wat rustiger werd in Afghanistan, reisde u opnieuw regelmatig Afghanistan waar u nog verschillende familieleden had. In 2008 richtte u uw eigen autohandel op in Denemarken, waarbij u auto's naar Afghanistan exporteerde. Destijds reisde u nog steeds heen en weer tussen Denemarken, Duitsland en Afghanistan, totdat uw bedrijf failliet ging in 2010 of 2011. Kort hierna begon uw zoon te studeren aan de universiteit in Denemarken. Nog twee jaar lang reisde u heen en weer naar hem. Omdat u zag dat zijn moeder niets voor hem deed, besloot u echter om niet meer naar Denemarken te gaan. U wilde immers niks verkeerd doen tegen haar, waardoor uw zoon zijn studies misschien zou stopzetten. U besloot weg te blijven uit Denemarken totdat uw zoon zijn studies zou afgerond hebben, en ging van 2013 tot 2017 opnieuw in Kaboel wonen. U verbleef er bij uw broer S. A. N. (...), en kreeg ook financiële steun van andere familieleden. In die periode werkte u niet in Kaboel, en reisde u onder meer ter ontspanning naar Tadzjikistan en Turkije.

In februari 2017 reisde u terug naar Denemarken voor de diploma-uitreiking van uw zoon. U ging bij uw zoon wonen en wilde u opnieuw laten registreren in Denemarken. U kreeg echter te horen dat u een tijd lang geen adres had in Denemarken en dat uw dossier zou behandeld worden door het vluchtelingenkantoor. U werd in april 2019 opgeroepen voor een interview en kreeg na afloop hiervan te horen dat u Denemarken moest verlaten. U ging niet in beroep tegen deze beslissing en reisde vervolgens met de trein via Duitsland naar België, waar u op 9 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u volgende documenten neer: een attest van de psycholoog waar u in België naartoe gaat en kopieën van uw Deense verblijfsdocumenten.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u dat u niet meer in dit land kan leven. U hebt het grootste deel van uw leven in Europa doorgebracht en in Afghanistan is er geen vrijheid. Ook worden de omstandigheden er steeds erger. Vele mensen die van Europa naar Afghanistan reizen worden ontvoerd, en u vreest dat u hetzelfde zal overkomen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Zo verklaarde u sinds 1995-1996 psychologische problemen te hebben vanwege uw scheiding en de daaropvolgende strijd om het hoederecht over uw zoon (CGVS p.2-3). Sinds u in België bent bezocht u regelmatig een psycholoog. U kon hem / haar alles vertellen over uw verleden, hetgeen u heeft opgelucht en geholpen (CGVS p.3). Recentelijk had u weliswaar last van geheugenverlies, kon u niet goed slapen en had u nachtmerries. Het geheugenverlies waarnaar u verwees betrof echter uw kortetermijngeheugen over alledaagse zaken, zoals naar de keuken gaan en vergeten wat u daar eigenlijk ging doen (CGVS p.3-4). Voorts verklaarde u zich sinds uw komst naar België vredig en kalm te voelen, en bevestigde u zich in staat te voelen om het interview bij het CGVS af te leggen (CGVS p.4). Hoewel u tijdens de pauze last had van hoge bloeddruk, bleek dit na de inname van uw medicatie verholpen en bevestigde u opnieuw in staat te zijn om het onderhoud verder te zetten (CGVS p.16). Ook het attest van uw psycholoog dat u voorlegde bevestigt uw psychologische problemen (die zich uiten onder de vorm van angst, slaapproblemen en nachtmerries), maar stelt niet dat het voor u onmogelijk zou zijn om op correcte wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud of de asielpprocedure in het algemeen. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou geweest zijn, en er zich bijzondere steunmaatregelen opdringen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder blijkt na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kunnen worden toegekend.

Ten eerste verklaarde u heel uw leven in Europa te hebben gespendeerd en meer in Europa geleefd te hebben dan in Afghanistan. U specificeerde meer bepaald zeventien of achttien jaar in Afghanistan geleefd te hebben en zo'n veertig jaar in Europa. Bijgevolg zou u niet meer in Afghanistan kunnen leven (CGVS p.20). U verwees in deze context ook naar vrijheid, die u vreest niet te zullen hebben in Afghanistan. Mensen stellen er veel vragen, zoals waarom iemand zijn gebed niet doet of niet vast. Hierdoor voelt u zich er niet op uw gemak. U kan ook niet zeggen dat dit uw privéleven is en dat het hun zaken niet zijn, want mensen in Afghanistan praten hierover en het zou groot nieuws worden (CGVS p.20, 21). Het CGVS wenst hierbij echter op te merken dat u inderdaad rond uw twintigste Afghanistan verliet, namelijk aan het eind van het jaar 1358 (CGVS p.5), wat overeenkomt met eind 1979 of begin 1980, maar dat u vanaf 2002, toen Karzai aan de macht kwam en het weer wat rustiger werd, regelmatig voor twee of drie maanden terugreisde naar Afghanistan (CGVS p.9, 10). Er dient dus vastgesteld te worden dat u de eerste twintig jaar van uw leven in Afghanistan doorbracht, vervolgens inderdaad bijna twintig jaar in Europa leefde, maar de voorbije twintig jaar regelmatig heen en weer reisde tussen Europa en Afghanistan. Uw bewering "heel uw leven" in Europa te hebben gespendeerd en meer in Europa dan in Afghanistan gewoond te hebben, dient met andere woorden met een stevige korrel zout genomen te worden.

Bovendien ging u van 2013 tot 2017 op eigen initiatief opnieuw in Kaboel wonen (CGVS p.10, 11, 12), waardoor er vraagtekens kunnen geplaatst worden naast uw huidige bewering niet meer in Afghanistan te kunnen leven. Als reden voor deze terugkeer naar Kaboel verwees u naar het feit dat uw zoon in 2011 begon te studeren aan de universiteit in Denemarken en dat u zag dat zijn moeder niks voor hem deed. Twee jaar lang reisde u heen en terug naar uw zoon, maar omdat u niks 'verkeerd' wilde doen tegen zijn moeder waardoor hij zijn studies misschien zou stopzetten, besloot u Denemarken te verlaten (CGVS p.10). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u destijds er ook voor had kunnen kiezen om u tijdelijk elders in Europa te vestigen, zoals bijvoorbeeld in Duitsland, waar u een broer en zus heeft wonen en in het verleden ook reeds meerdere jaren woonde en werkte (CGVS p.8). Ook had u in het verleden reeds meerdere jaren in India geleefd, namelijk van 1979 tot 1984 (CGVS p.5), en reisde u ook hier na 2002 terug naartoe voor bijna een jaar (CGVS p.9). Dat u er desondanks in 2013 toch voor koos om gedurende vier jaren terug te keren naar Kaboel, ondermijnt uw huidige verklaring niet meer in Afghanistan te kunnen leven.

Gevraagd of u problemen had toen u van 2013 tot 2017 opnieuw in Kaboel leefde, stelde u dat in het begin de situatie oké was maar dit na verloop van tijd verslechterde. Men begon mensen die uit Europa kwamen te ontvoeren, iedereen wist dat u lange tijd in het buitenland had geleefd en bijgevolg leefde u er vanaf 2016 in angst. U verklaarde nog dat uw broer, bij wie u in Kaboel verbleef, destijds zelfs aanraade om weer weg te gaan, maar dat u besloot te blijven tot uw zoon zijn studies had afgerond (CGVS p.13). Ook dit is opnieuw bijzonder merkwaardig. Gevraagd of het dan niet mogelijk was voor u om, gezien uw grote angsten in Kaboel in 2016, tijdelijk terug te keren naar uw familie in Duitsland of desnoods terug naar Denemarken – waar u op dat ogenblik immers nog steeds verblijfsdocumenten voor had (CGVS p.14) – stelde u dat u in geval van terugkeer naar Europa geen andere keus had dan naar uw zoon te gaan. U had naar eigen zeggen slechts één of twee maanden bij uw zus in Duitsland kunnen blijven maar zou uiteindelijk opnieuw naar uw zoon moeten gaan (CGVS p.13), die u niet wilde storen tijdens zijn studies. Zelfstandig leven in Duitsland of Denemarken kon u volgens u niet omwille van uw economische situatie. U had immers een faillissement gehad en kon niet overleven in Europa met de honderd euro die u destijds van uw zus kreeg (CGVS p.12, 13). Gevraagd of u dan geen recht had op steun van de Deense autoriteiten gezien u op dat ogenblik nog steeds geldige verblijfsdocumenten voor Denemarken had, gaf u echter frappant genoeg toe dat ze wel steun gaven maar dat u liever niet in Denemarken wilde blijven (CGVS p.13), hetgeen de zogezegde vrees die u had (en heden nog steeds zou hebben) ten opzichte van Afghanistan volledig ondermijnt. De enige reden waarom u van 2013 tot 2017 niet in Denemarken wilde blijven, en u zichzelf bijgevolg genoodzaakt zag om tijdelijk terug in Kaboel te gaan wonen, was bovendien het feit dat uw zoon zijn studies diende af te maken en u vreesde dat u dit zou verhinderen door uw aanwezigheid daar. U verwees wederom naar het feit dat u in dat geval vreesde problemen te hebben met zijn moeder waardoor uw zoon mogelijks niet goed ging studeren of misschien wel zijn studies stopzetten (CGVS p.13). Het CGVS wenst hierbij echter op te merken dat u, in geval van een gegronde vrees voor ontvoering in Kaboel in 2016, op zijn minst een poging had kunnen ondernemen om terug te keren naar Denemarken en de situatie met uw zoon en ex-vrouw onder controle te houden. Dat u niet eens deze moeite deed, toont aan dat de door u voorgehouden vrees in Kaboel in 2016 (en die u ook heden nog steeds verklaart te hebben, CGVS p.20) allesbehalve ernstig is. Daarenboven gaf u tijdens het onderhoud aan dat u in het verleden in Denemarken wel eens een psycholoog had bezocht (CGVS p.3) en had u ook hier met andere woorden opnieuw beroep op kunnen doen indien u het toch moeilijk kreeg met het gedrag van uw ex-vrouw gedurende de studieperiode van uw zoon.

Voorts kan ook uw huidige vrees ontvoerd te zullen worden in geval van terugkeer naar Afghanistan kan niet overtuigen. Zoals reeds aangehaald (zie supra) baseert u deze vrees immers op uw verblijf in Kaboel en de situatie aldaar in 2016, maar werd vastgesteld dat u ondanks diverse mogelijkheden om u elders te vestigen u destijds toch nog tot 2017 in Kaboel bleef. Daarbij gaf u zelf aan dat mensen wisten dat u van het buitenland kwam en dat u Afghanistan van uw 'kindertijd' had verlaten (CGVS p.13), en bent u in de periode van 2013 tot 2017 nooit persoonlijk geconfronteerd met een (poging tot) ontvoering. Het CGVS ziet verder niet in waarom uw vrees voor ontvoering bij terugkeer naar Afghanistan heden ten dage wel gegrond zou zijn. Op de vraag om welke reden u vreest ontvoerd te zullen worden, antwoordde u 'uw mensen' te kennen en verwees u op algemene wijze naar wat er recent gaande is in Afghanistan (meer bepaald ontvoeringen, moorden, diefstallen, CGVS p.20). U stelde verder op vage wijze dat wanneer een persoon weet dat iemand vanuit het buitenland gereisd is, dat het dan 'gedaan' is met hem (CGVS p.20), maar wist geenszins te verduidelijken of te staven dat dit u persoonlijk en concreet zal overkomen. Gevraagd naar concrete indicaties dat u ontvoerd zou worden in Afghanistan, kon u louter stellen dat 'de zaken die u zegt zo zijn', dat het genoeg is dat ze weten dat iemand uit Europa is gekomen en dat 'alle mensen hierover weten'. Nogmaals gevraagd naar specifieke indicaties aangaande uw eigen persoon, hield u het op het feit dat u deze zaken daar zelf gezien heeft (CGVS p.20). Vervolgens stelde u nog dat u 'het kan voelen' en verklaarde u niemand meer te hebben in Afghanistan (CGVS p.20), maar kan het CGVS niet inzien hoe dit laatste een concrete indicatie vormt voor een reëel risico op ontvoering. Daarenboven dient hierbij opgemerkt te worden dat u wel nog steeds één zus en één broer in Kaboel heeft wonen en dat u nog steeds een goed contact heeft met deze zus (CGVS p.18-19). Er zijn met andere woorden geen concrete elementen voor handen waaruit kan blijken dat u bij terugkeer naar Afghanistan zou gevisieerd en ontvoerd worden omwille van uw langdurige verblijf in Europa. Ook dient benadrukt te worden dat het niet volstaat om op zeer algemene wijze te verwijzen naar ontvoeringen van personen die uit het buitenland terugkeren naar Afghanistan, of de soms moeilijke en kwetsbare positie van dergelijke personen, maar dient men zijn steeds risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken.

Uw andere vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan, namelijk dat mensen er veel vragen stellen, zoals waarom u niet bidt of niet vast en dat u zich er daardoor niet op uw gemak voelt (CGVS p.21), dringt evenmin internationale bescherming op. Uw verklaring dat u niet zou kunnen zeggen waarom, of niet zou kunnen zeggen dat dit uw privéleven is, dat zij hierover zouden praten en het een groot onderwerp zou worden, zijn niet meer dan blote en zeer hypothetische beweringen. Ook het argument dat u geen vrijheid zou hebben in Afghanistan en er niet kan doen wat u wilt (CGVS p.20, 21), kan niet overtuigen. Dat u hier bijvoorbeeld kan drinken en eten wat u wil, maar in Afghanistan zelfs geen alcohol kan drinken (CGVS p.21), kan immers niet beschouwd worden als ernstige schade waarvoor u internationale bescherming dient toegekend te worden. Op de vraag waarom u denkt dat u niet in Afghanistan kan doen wat u wil, of dat u uw vrijheid er niet zal hebben, kon u daarenboven geen concreet antwoord bieden. Zo verklaarde u een ziek persoon op leeftijd te zien en dat er niemand in Afghanistan is die voor u kan zorgen. Ook stelde u naar België gekomen te zijn omdat u dacht dat uw zoon u hier kon komen bezoeken, en dat uw zoon u niet kan bezoeken in Afghanistan. Verder verwees u naar het feit dat uw broer en zus u hier ook kunnen komen bezoeken en dat ook zij niet naar Afghanistan kunnen komen (CGVS p.21). Het CGVS wenst echter aan te stippen dat dit geenszins een verklaring is voor uw bewering geen vrijheid te zullen hebben in Afghanistan, in die mate dat u internationale bescherming zou toegekend moeten worden. Om welke reden uw zoon, broer en zus u wel in België kunnen komen bezoeken maar niet in Afghanistan, verduidelijkt u overigens niet. Daarnaast dient benadrukt te worden dat het CGVS onderzoekt of er sprake is van vervolging omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, namelijk ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, of dat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dat u, behalve uw éne zus, niemand meer zou hebben in Afghanistan en uw andere familieleden u daar niet zouden kunnen bezoeken, betreffen elementen die geen verband houden met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag noch houden zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Indien u wegens familiale, humanitaire of medische redenen een verblijfsvergunning voor België wenst aan te vragen, dient u zich hiervoor te wenden tot de geijkte procedures.

Los daarvan dient nog opgemerkt te worden dat u een volwassen man bent die zijn band met Afghanistan nooit verloren heeft, en van wie kan worden verwacht om zelfs zonder netwerk in staat te zijn om te overleven in Afghanistan. Zoals eerder aangehaald verbleef u immers van uw geboorte tot uw twintigste ongeveer in Kaboel en reisde u sinds 2002 regelmatig terug naar Kaboel (CGVS p.4-5, 10). U leefde er zelfs opnieuw van 2013 tot 2017 (CGVS p.11-12). Ook hebt u er nog steeds één zus wonen met wie u een goed contact heeft (CGVS p.11, 19-20). Gelet op uw scholingsgraad (CGVS p.5),

professionele en economische achtergrond kan bovendien worden aangenomen dat u over ruime mogelijkheden beschikt om u er op de diverse arbeidsmarkt te begeven en een nieuw bestaan uit te bouwen. U hebt immers ervaring met handel in auto's en banden, en had zelfs een tijd lang uw eigen bedrijf in Denemarken (CGVS p.7, 8). Verder kreeg u financiële steun van verschillende familieleden toen u van 2013 tot 2017 opnieuw in Kaboel verbleef (CGVS p.11-12), kwamen zij u in België reeds bezoeken (CGVS p.21) en kan bijgevolg worden verwacht dat u minstens een gelijkaardige, of mogelijks nog meer, steun zou krijgen in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Verder was u in het verleden reeds in staat om in diverse landen te (over)leven (met name India, Italië, Denemarken, Duitsland, CGVS p.5, 6, 7, 8, 9), hetgeen blijk geeft van een hoge mate aan zelfstandigheid en zelfredzaamheid. Ook is het noemenswaardig dat u gedurende uw verblijf in Kaboel van 2013 tot 2017, waar u verklaarde niet te werken en te overleven dankzij steun van uw familie (CGVS p.11-12), onder meer plezierreizen naar Tadzjikistan en Turkije maakte (CGVS p.12), wat dan weer duidt op de nodige financiële draagkracht van uw netwerk.

De opmerkingen van uw advocaat (CGVS p.22-23), namelijk dat u een alleenstaande man bent zonder mannelijke familie in Afghanistan, dat u slechts een paar keer bent heen en weer gegaan naar Afghanistan tussen 2013 en 2017 maar dat dit een soort gedwongen verblijf was omdat u destijds bang was om in Europa of Denemarken te blijven, raken kant noch wal. Dat u niet mag terugkeren naar Afghanistan omdat uw vrees ontvoerd te zullen worden gegrond zou zijn, tonen u en uw advocaat op geen enkele wijze aan. De algemene verwijzing naar het rapport van F. Stahlmann (Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen, Informationsverbund Asyl und Migration (September 2019), wijzigt de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming evenmin. Dit rapport beschrijft immers de ervaringen van 55 Afghanen die vanuit Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd en toont inderdaad mogelijke risico's of kwetsbaarheden aan zoals (crimineel) geweld, targeting door de taliban of door eigen familieleden, rekrutering door rebellengroepen, intimidatie door de veiligheidsdiensten en toegang tot levensmiddelen. Zowel u als uw advocaat laten echter na om in concreto aan te tonen om welke reden of op welke wijze een terugkeer naar Afghanistan voor u onmogelijk zou zijn, of waarom dit in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet zou uitmaken. Een verwijzing naar algemene informatie kan immers niet worden beschouwd als een in concreto-uiteenzetting. Dat u mentale zorg nodig heeft, elke maand naar de psycholoog gaat, medicatie slikt om uw depressie onder controle te houden, en om die reden eveneens niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan, is niet aannemelijk. Uit niets blijkt immers dat u geen gelijkaardige zorgen zou kunnen krijgen in Afghanistan. Bovendien leefde u gedurende uw terugkeer naar Kaboel van 2013 tot 2017 ook zonder dergelijke zorgen. Als reden hiervoor stelde u dat niemand van uw familie weet van uw psychologische problemen, maar tegelijk is het opvallend dat u ook zonder medeweten van uw familie destijds nooit naar een psycholoog trachtte te gaan in Kaboel (CGVS p.12). Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw Deense documenten tonen immers louter aan dat u in het verleden inderdaad over een permanente verblijfsvergunning voor Denemarken beschikte, en dat u verschillende reizen maakte naar onder meer Tadzjikistan, Turkije en Afghanistan. Zij staven echter op geen enkele wijze uw bewering dat het voor u onmogelijk zou zijn om heden in Afghanistan te leven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar

op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politieke diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviséerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging

de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kaboel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en laatste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van het gelijkheidsbeginsel zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormeld beginsel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de

bestreden beslissing voormeld beginsel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk.

2.2.2. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5.1. In haar verzoekschrift legt verzoekende partij de nadruk op het feit dat zij kampt met psychologische problemen en stelt zij dat verwerende partij "*verwachtingen (heeft) die men van een gezonde persoon moet hebben*". Verzoekende partij is een gebroken man door alles wat zij heeft meegemaakt en is voorts totaal vervreemd van Afghanistan. Uit het gegeven dat zij na de val van de Taliban een aantal keren is teruggekeerd naar Afghanistan kan niet besloten worden dat zij vandaag effectief in Afghanistan kan leven. Haar keuze om terug te keren naar Afghanistan tussen 2013 en 2017 dient bekeken te worden in het licht van haar psychische problemen. Bovendien woonde zij toen bij haar broer, die evenwel ondertussen gevlucht is waardoor verzoekende partij thans niemand meer heeft in Afghanistan waarop zij kan rekenen. Met zowel haar andere broer in Kabul als met de man van haar zus die in Kabul woont, heeft zij een slechte band. Waar in de bestreden beslissing opgemerkt wordt dat zij in het verleden reeds in staat was om in diverse landen te (over)leven, hetgeen blijk geeft van een hoge mate aan zelfstandigheid en zelfredzaamheid, benadrukt verzoekende partij dat zij toen zeer jong was en dat zij thans ziek is en kampt met psychische problemen.

2.2.5.2. De Raad onderstreept evenwel dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij haar bewering dat zij thans niet meer in Afghanistan zou kunnen leven omdat zij heel haar leven in Europa heeft geleefd en meer in Europa heeft geleefd dan in Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) haar bewering 'heel haar leven' in Europa te hebben gespendeerd en meer in Europa dan in Afghanistan gewoond te hebben met een stevige korrel zout genomen moet worden aangezien zij de eerste twintig jaar van haar

leven in Afghanistan doorbracht, vervolgens inderdaad bijna twintig jaar in Europa leefde, maar de voorbije twintig jaar regelmatig heen en weer reisde tussen Europa en Afghanistan; (ii) verzoekende partij bovendien van 2013 tot 2017 op eigen initiatief opnieuw in Kabul ging wonen, dit omdat zij naar eigen zeggen niks 'verkeerd' wilde doen tegen de moeder van haar zoon waardoor haar zoon zijn studies misschien ging stopzetten, terwijl zij zich ook elders had kunnen vestigen, bijvoorbeeld in Duitsland, waar zij een broer en zus heeft wonen en in het verleden ook reeds meerdere jaren woonde en werkte, of in India, waar zij reeds van 1979 tot 1984 had geleefd en waarnaar zij ook na 2002 terug naartoe reisde voor bijna een jaar; (iii) zij haar voorgehouden vrees voor ontvoering in Kabul in 2016 niet aannemelijk heeft gemaakt aangezien zij er gewoon bleef wonen terwijl haar broer haar nochtans aanraadde om weer weg te gaan; (iv) zij ook haar huidige vrees ontvoerd te zullen worden in geval van terugkeer naar Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt aangezien verzoekende partij er niet in slaagt deze vrees te concretiseren; (v) zij wat betreft haar vrees dat mensen er veel vragen stellen niet verder komt dan blote en zeer hypothetische beweringen; (vi) wat betreft haar argument dat zij geen vrijheid zou hebben in Afghanistan en er niet kan doen wat zij wilt, zij niet *in concreto* aantoonde dat haar vrijheid er dermate beperkt zou zijn dat er sprake is van ernstige schade waarvoor haar internationale bescherming dient toegekend te worden; (vii) het gegeven dat verzoekende partij, behalve haar ene zus niemand meer zou hebben in Afghanistan en het feit dat haar andere familieleden haar daar niet zouden kunnen bezoeken, elementen betreffen die geen verband houden met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade inhouden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; (viii) verzoekende partij voorts een volwassen man is die zijn band met Afghanistan nooit verloren heeft en van wie kan worden verwacht om zelfs zonder (plaatselijk) netwerk in staat te zijn om te overleven in Afghanistan, temeer gelet op (a) haar scholingsgraad en professionele en economische achtergrond, waardoor kan worden aangenomen dat zij over ruime mogelijkheden beschikt om haar er op de diverse arbeidsmarkt te begeven en een nieuw bestaan uit te bouwen, (b) de hoge mate aan zelfstandigheid en zelfredzaamheid in haar hoofde nu zij immers in het verleden reeds in staat was om in diverse landen te (over)leven en (c) de nodige financiële draagkracht van haar netwerk, hetgeen blijkt uit haar verklaring dat zij gedurende haar verblijf in Kabul van 2013 tot 2017, waar zij niet werkte en er overleefde dankzij de steun van haar familie, plezierreizen naar Tadzjikistan en Turkije maakte.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, in een poging voormelde vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkungen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat daar waar verzoekende partij verwijst naar haar psychische problemen, verzoekende partij niet aan de hand van medische attesten aantoonde dat haar psychische problemen van die aard zijn dat haar cognitieve capaciteiten dermate zijn aangetast dat zij geen logische keuzes meer kan maken en/of risico's kan inschatten. Evenmin toont zij aan de hand van medische attesten aan dat deze psychologische problemen een ernstige impact hebben op haar zelfstandigheid en haar zelfredzaamheid. Uit het door haar bijgebrachte psychologisch attest (administratief dossier, stuk 6, map documenten, doc. 2) blijkt zulks geenszins. Ten slotte bemerkt de Raad nog inzake de verklaring van verzoekende partij dat zij mentale zorg nodig heeft – zij gaat elke maand naar de psycholoog en slikt medicatie om haar depressie onder controle te houden – uit niets blijkt dat zij geen gelijkaardige zorgen zou kunnen krijgen in Afghanistan.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij, verwijzend naar verschillende internetartikelen, rapporten en het eerder door haar aangehaalde rapport van F. Stahlmann, stelt dat de situatie in Afghanistan in de laatste drie jaar van kwaad naar erger is gegaan, dat criminele bendes zeer actief zijn in Kabul en dat terugkeerders een ideaal doelwit zijn voor ontvoeringen, duidt de Raad er evenwel op dat dienaangaande in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat, hoewel dit rapport weliswaar de ervaringen van 55 Afghanen die vanuit Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd beschrijft en inderdaad mogelijke risico's of kwetsbaarheden aantoonde zoals (crimineel) geweld, *targeting* door de taliban of door eigen familieleden, rekrutering door rebellengroepen, intimidatie door de veiligheidsdiensten en toegang tot levensmiddelen, zowel verzoekende partij als haar advocaat nalaten om *in concreto* aan te tonen om welke reden of op welke wijze een terugkeer naar Afghanistan voor verzoekende partij onmogelijk zou zijn, of waarom dit in haar hoofde een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ook in het kader van huidig beroep geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zou geïsoleerd en ontvoerd worden omwille van haar langdurig verblijf in Europa. Zoals

eveneens reeds bemerkt in de bestreden beslissing, volstaat het niet om op zeer algemene wijze te verwijzen naar ontvoeringen van personen die uit het buitenland terugkeren naar Afghanistan, of de soms moeilijke en kwetsbare positie van dergelijke personen, maar dient men steeds zijn risicoprofiel *in concreto* aannemelijk te maken.

2.2.7. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing, na grondige analyse van de beschikbare informatie, geconcludeerd wordt dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad, vanwaar verzoekende partij afkomstig is, niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt vastgesteld dat verzoekende partij evenmin bewijs levert dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul en dat het Commissariaat-generaal evenmin over elementen beschikt die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij door de loutere verwijzing naar het nog steeds aanwezige geweld in Kabul – verzoekende partij verwijst desbetreffend naar een rapport van *ECRE* d.d. februari 2019, een rapport van *UNAMA* d.d. 30 juli 2019 en een nieuwsartikel van *BBC News* d.d. 29 juli 2019 – totaal geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er in Kabul geen sprake is van een open oorlog en dat het geweld een sterk gericht karakter vertoont. De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst, bevestigen immers louter het gerichte karakter van het geweld in Kabul.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog lijkt aan te voeren dat zij omwille van haar profiel als terugkeerder een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in de stad Kabul en desbetreffend verwijst naar voormelde rapporten van *ECRE* en *UNAMA* en het nieuwsartikel van *BBC News*, is de Raad van oordeel dat uit deze informatie op geen enkele wijze blijkt dat verzoekende partij louter omwille van haar profiel als terugkeerder een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van het 'willekeurig' geweld in de stad Kabul. Verzoekende partij concretiseert overigens op geen enkele wijze waarom zij een dergelijk verhoogd risico zou lopen louter omwille van haar profiel als terugkeerder.

Tot slot wijst de Raad erop dat de informatie waarop verwerende partij haar beslissing steunt verder wordt bevestigd in door middel van een aanvullende nota van 24 augustus 2020 bijgebrachte nieuwe recente informatie waaronder de COI Focus '*Afghanistan: Security situation in Kabul city*' van 8 april 2020.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 31 januari 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal

heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT